

מ"ת 40258/08/15 - מדינת ישראל נגד איקרימה עאמר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

29 ספטמבר 2015

מ"ת 40258-08-15 מדינת ישראל נ' עאמר(עציר)

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המבקשת

על ידי ב"כ עו"ד ליטל מהלל

נגד

איקרימה עאמר (עציר)

המשיב

על ידי ב"כ עוה"ד יוסי זילברברג ואיתן און

החלטה

הרקע

1. לפניי בקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. הבקשה הוגשה בד בבד עם הגשת כתב אישום מתוקן (שבו הוסף המשיב כנאשם, לאחר שהצליחו לאתר). כתב האישום המתוקן מייחס למשיב, יחד עם שניים אחרים, עבירות הקשורות בנשק. כתב האישום כולל שמונה אישומים כאשר למשיב מיוחסים שני אישומים:

האישום החמישי מייחס למשיב עבירות של **קשירת קשר לפשע** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, **התשל"ז-1977 [חוק העונשין]**, **ועסקה אחרת בנשק** - עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין;

האישום השביעי מייחס למשיב עבירות של **קשירת קשר לפשע** - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, **וסחר בנשק** (שתי עבירות) - עבירות לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין.

כתב האישום

2. כעולה מהאישום החמישי, ביום 3.7.14 בשעה 00:17 התקשר המשיב למוחמד מנצור [נאשם 1], התעניין ברכישת נשק מסוג שאינו ידוע למאשימה ואמר שישלח אדם מטעמו לקחת את הנשק. נאשם 1 אמר שיבדוק ויעדכן את המשיב. בשעה 00:36 התקשר נאשם 1 אל המשיב ומסר לו כי הנשק שבו התעניין נמכר, אך יש ברשותו נשק אחר מסוג שאינו ידוע למאשימה. המשיב אמר שישלח אדם מטעמו לאסוף את הנשק, ונאשם 1 הסכים. עובר ליום 4.7.14 שעה 21:47, במועד שאינו ידוע למאשימה, מכר נאשם 1 למשיב נשק מסוג שאינו ידוע למאשימה.

ביום 4.7.14 בשעה 21:57 התקשר המשיב לנאשם 1 ואמר לו כי הנשק תקול. נאשם 1 הסביר למשיב כיצד להפעיל את הנשק. באותה שיחה התעניין המשיב ברכישת נשק נוסף מסוג שאינו ידוע למאשימה, מנאשם 1.

ביום 7.7.14 בשעה 14:39 התקשר נאשם 1 למשיב. המשיב ביקש להעביר את הנשק לנאשם 1 לצורך תיקונו, עמוד 1

ונאשם 1 הסכים.

3. כעולה מהאישום השביעי, ביום 7.8.14 בשעה 16:42 שוחחו נאשם 1 והמשיב. נאשם 1 הציע למשיב למכור לו נשק מסוג שאינו ידוע למאשימה, והמשיב הסכים. באותה הזדמנות שאל המשיב אם יש לו נשק נוסף למכור לו ונאשם 1 השיב שכן.

במהלך מספר שיחות בין השעות 16:46 ו-21:33 מסר המשיב לנאשם 1 כי הוא שולח אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, המכונה "עומר", לאסוף את הנשק. נאשם 1 והמשיב תיאמו את אופן העברת הנשק והסלקתו ברכב שבו יגיע עומר. סוכם כי המשיב ישלם סכום של 31,000 ₪ תמורת הנשק. במספר שיחות בין השעות 21:07 ו-22:10 שוחח נאשם 1 עם עומר, והסביר לו כיצד להגיע למקום המפגש שבו ימסר לו הנשק.

ביום 7.8.14 בשעה 22:20 הגיע עומר לשכונת א-ראם בירושלים ופגש שם את נאשם 1 שמסר לו את הנשק. בשעה 22:36 התקשר נאשם 1 למשיב, ואמר לו כי העביר עם עומר נשק אחד בלבד מבין שני כלי הנשק שעליהם הוסכם, שכן הנשק השני לא היה מוכן עדיין והוא רוצה לוודא שהוא תקין לפני שהוא מוסר אותו. נאשם 1 אמר למשיב שישלח את עומר שוב למחרת כדי לקחת את הנשק השני.

ביום 9.8.14 במהלך מספר שיחות בין השעות 18:36 ו-20:29 שוחחו נאשם 1 והמשיב ותאמו את אופן מסירת הנשק השני. במספר שיחות בין השעות 20:40 ו-21:07 שוחח נאשם 1 עם עומר אשר היה בדרכו לפגוש אותו. בסמוך לאחר מכן נפגשו נאשם 1 ועומר במקום שאינו ידוע במדויק למאשימה ונאשם 1 מסר לו את הנשק השני עבור המשיב.

הראיות שעליהן מתבססת המבקשת - תמצית

4. לטענת ב"כ המבקשת, קיימות ראיות לכאורה כנדרש להוכחת כתב האישום, ויש בהן כדי לבסס את הבקשה למעצר עד תום ההליכים. טענת המבקשת בעניין קיומן של ראיות לכאורה מבוססת בעיקר על שיחות שנקלטו במסגרת האזנות סתר.

אלה הראיות העיקריות:

א. שיחות שנקלטו במסגרת האזנות סתר שבהן נשמע המשיב רוקם עסקאות בנשק עם נאשם 1;

ב. במהלך החקירה "פוצחו" קודים שבהם השתמשו המשיב והנאשמים הנוספים בשיחות הטלפון, ואלה מעידים על התנהלותם העבריינית;

ג. דוחות פעולה של שוטרים;

ד. העדר כל הסבר מצד המשיב לשיחות שנקלטו בהאזנות הסתר, מלבד הכחשה בדבר ביצוע העסקאות, והכחשה כי הוא זה אשר נשמע בשיחות;

עמוד 2

ה. מזכר זיהוי קולות, המזהה את המשיב כדובר בשיחות;

ו. מחקרי תקשורת הקושרים את המשיב לשיחות.

ב"כ המבקשת ציינה עוד, כי בקשת מעצר זו, שמתייחסת למשיב, באה לאחר הליך המעצר במ"ת 15013-06-15, בעניינם של נאשמים 1 ו-2, עם הגשת כתב אישום שתוקן על דרך הוספת המשיב כנאשם 3. המשיב צוין כבר בכתב האישום המקורי באישומים החמישי והשביעי, בתור "האחר". כתב האישום ובקשות המעצר נגד נאשמים 1 ו-2 הוגשו עוד ביוני 2015. המשיב, אשר ידע שהוא מבוקש לחקירה במסגרת פרשייה זו, לא התייצב לחקירות. עניין מעצרו של הנאשמים האחרים כבר הסתיים. נאשם 1 **מוחמד מנצור**, המכונה גם **חמודה** וגם **פיספיס**, נעצר עד תום ההליכים. נאשם 2, **מאהר שחאברה**, המכונה **שאחבור**, נעצר עד תום ההליכים במעצר בית ובפיקוח אלקטרוני, בניגוד לעמדת המדינה.

טענות ב"כ המשיב בנושא הראיות לכאורה

5. ב"כ המשיב ציינו כי משטרת ישראל ידעה על ההתרחשויות בזמן אמת, באמצעות האזנות הסתר. אם הטענה היא שהמשיב מסוכן, לא ברור מדוע המשטרה לא ניסתה לעצור את העניין. מעבר לכך, לא ברור מדוע היא לא הצליחה לתפוס כלי נשק באישומים הללו, שהרי ידעה שהעסקאות מתבצעות, בזמן אמת.

המשיב, שלא כמו הנאשמים האחרים, לא שמר על זכות השתיקה, אלא טען שהקול בהקלטות אינו שלו. כדי לקשר את המשיב לטלפון ערכו מחקרי תקשורת. המאשימה טוענת כי מדובר בטלפון של המשיב מאחר שיש אנשים, שהמשיב מכיר, אשר היו בקשר עם הטלפונים האלה. לטענת ב"כ המשיב, אין מדובר במסקנה לוגית. העובדה שאנשים שמכירים את המשיב התקשרו למספרי הטלפון שמיוחסים למשיב אינה מובילה למסקנה כי הטלפונים הללו שייכים למשיב.

עוד נטען, כי אשרף באדיר, אשר נחקר לעניין ההיכרות שלו עם המשיב, ציין בחקירתו כי מספר הטלפון של המשיב מסתיים בספרות 5591. ניתן לראות כי בין הראיות לאישומים החמישי והשביעי, המיוחסים למשיב, אין שיחות למספר הזה. גם אם נניח שמספר זה, שמסתיים ב-5591, אכן שייך למשיב, לא ניתן לייחס לו את המספרים האחרים. העובדה שמספר אחד שייך למשיב, לא מחייבת שהאחרים שייכים לו. עוד הדגישו ב"כ המשיב כי שאר העדים, מכרים של המשיב, שהובאו לעדות במשטרה, עשרות במספר, לא הכירו את מספרי הטלפון הנוספים. המשטרה אף ערכה בדיקה עם העדים המכרים וזו העלתה שאף אחד מהמספרים הנוספים שמיוחסים למשיב לא נמצא בזכרון של הטלפון הנייד של מי מאותם מכרים אחרים.

עוד הדגישו ב"כ המשיבה כי נאשם 1 לא אמר שהוא מכר למשיב את הנשקים, ובחיפוש לא נמצאו נשקים, תרמילים או כדורים. יש אדם אחר, **סאמי עזאזיה**, שהואשם בכתב אישום נפרד, אשר שיתף פעולה עם המשטרה ולטעמה פיצח קודים. אותם קודים שאמר הנאשם הזה, לא מופיעים במקרה שלנו, פרט למילה "גרעינים".

לטענת ב"כ המשיב, אכן יכול להיות שהשיחות מוזרות, אך אנשים מדברים בטלפון בכל מיני צורות. בנוסף, לטענתם, מה שכתוב בסעיפים העובדתיים הוא פרשנות בלבד. המשטרה מודעת לכך שלמשיב יש האנגרים, שבהם הוא מחזיק חלקי חילוף של רכבים. על כן, מדבר המשיב עם אחרים על קלאצ' (והכוונה לקלאצ' של כלי רכב, ולא קיצור של "קלאצ'ניקוב", כטענת המשטרה), על כרית אוויר או על רכבים. ב"כ המשיב ציינו שאין לדעת במה מדובר. אין לנו ראייה רצינית, משמעותית שיכולה ללמד שהפרשנות שנותנת המשטרה לאותן שיחות זו הפרשנות המתבקשת. מדובר בפרשנות מאומצת שאינה מתיישבת עם הכתוב ואף אחד לא מאשר אותה. ב"כ המשיב מציעים פרשנות אחרת לשיחות של עזאיזה עם נאשם 1, שלפיה מדובר על רכוש גנוב. ניתן ללמוד על כך למשל מדברי אותו עזאיזה בהודעתו מיום 26.5.15, שורות 195 - 196, שם הוא ציין שלמיטב ידיעתו, פיספס וחבריו מתעסקים לא רק בנשק, אלא גם בסמים וברכוש גנוב.

לדברי הסנגורים, השיחות שהוקלטו הן של שיחות חולין. אין בהן דבר שנוגע לנשק שנמכר או נקנה, לא נשמעת בהן שליחת מישהו לאסוף נשק או להכין נשק. גם לא צוין סכום כסף. לטענתם, המסקנה שבשיחות המתייחסות לאישום החמישי מדובר במכירה שבוצעה בין ה-3.7 ל-4.7, היא פרשנות. אין שום אינדיקציה למכירת הנשק, איפה הייתה המכירה וכמה שולם עבורו. גם השיחה המתוארת עם היריות אינה קשורה למכירת נשק.

לעניין מזכרי זיהוי הקול, בית המשפט העליון קבע בעבר שצריך להתבסס על ראיות של ממש כדי לקבוע זהות בין קולות. בעבר אי אפשר היה לבוא עם מזכר זיהוי קול. לאחרונה הפסיקה הופכת להיות גמישה יותר ככל שזה נוגע לאותם מזכרים. אך, לטענת ב"כ המשיב, בית המשפט העליון, גם כשהגמיש עמדותיו, לא התכוון למה שנעשה בתיק דנן. לא יעלה על הדעת שכל שוטר, שמקשיב לכמה שיחות, יוכל לאשר שהדובר הוא פלוני. לשוטר שמזהה קול צריכה להיות מיומנות והכשרה מקצועית לכך. במקרה דנן, כל ה"שוטרים המזהים" לא עברו הכשרה וזו לא עבודתם. בית המשפט העליון דיבר על מיומנות, שאינה קיימת בענייננו.

לבסוף ביקש ב"כ המשיב לקבוע כי אין ראיות לכאורה בשלב זה, ולשחרר את המשיב לחלופה המוצעת במעצר בית מלא ובפיקוח משפחתו. הציע את אחיו של המשיב שהוא מנהל חטיבת בית ספר, אדם רציני אחד ממכובדי הכפר וללא עבר פלילי. בנוסף הציע אח נוסף שהוא מהנדס ואת אביו של המשיב שהוא ללא עבר פלילי וממכובדי הכפר.

6. אשר לעילת המעצר, ב"כ המשיב הדגישו כי העבירה האחרונה של המשיב היא מ-2008, עבירת סמים ואלימות, והיא ישנה בהרבה מהעבירה האחרונה של **שאחבור, נאשם 2** בתיק זה, אשר שוחרר לחלופה בהחלטת כבוד השופטת מרשק מרום. למשיב יש אפשרות להציע מפקחים מעולים, אנשים מכובדים ונורמטיביים, שאף הוכיחו עצמם בעבר כמפקחים על אחרים.

דין והכרעה

7. האישום החמישי והשביעי מבוססים על עשרות שיחות של האזנות סתר. אומר כבר עתה, לאחר שעיינתי בחומר החקירה שנמסר לידי בתום הדין: השיחות הן בבירור בעלות אופי קונספירטיבי. עשיית השימוש בקודים, ההתנהגות המלווה בחשש, צורת הדיבור וההזירה וההתייחסות הדוברים לצורך להחליף מכשירי טלפון ומספרי סים, אינה משתמעת

לשתי פנים. נוסף על כך, מהשיחות עולות מילים מפורשות שמלמדות על כך שמדובר בעיסוק בכלי נשק, ולא בסמים, רכוש גנוב או כלי רכב, כפי שהציעו הסנגורים. המשיב טוען כי אינו מזהה עצמו כמי שמדבר בשיחות, אך העובדה שמדובר בו מתבררת לא רק מכך שב"שיחת העוגן" שמספרה 390 המשיב מזדהה בשמו, ולא רק ממזכרי זיהוי הקול (שגם אליהם אתייחס בהמשך), אלא גם ממחקר התקשורת הקושר את המשיב לשיחות.

תמצית הראיות הרלוונטיות

8. שיחת העוגן, שיחה 390, מכונה כך מאחר שבשיחה זו נאשם 1, פיספס, פונה אל המשיב בשמו - "יא עיכרמה". השיחה הושוותה מול חקירת המשיב, וכל השיחות הושוו מול שיחה זו.

9. שיחות 6 עד 30 קשורות ל**אישום השביעי**, והן שיחות שבהן המשיב ונאשם 1 מתאמים את לקיחת הנשק על ידי שליח/נהג. הם גם מדברים בשיחה 25 על כך שיש לשלם לנהג 1,000 כשכר/רווח. בהמשך השיחות אדם המכונה "עומר/עמאר", אשר זהותו אינה ידועה למאשימה. בשיחה 55 ואילך נאשם 1 מדבר עם עומר ואומר לו איפה הוא נמצא. בשיחה 77 נוצר קשר עין בין נאשם 1 לעומר. בשיחה 79 מבשר נאשם 1 למשיב ש"השנייה לא מוכנה" ושעובדים עליה ומחר הכל בסדר, אבל זה משהו מעולה מעולה. הוא מסביר שלא רצה לשלוח לו משהו לא טוב ו"להשחיר לו את הפנים". הוא מרגיע את המשיב שיערוך בדיקת תקינות לפני שישלח: "אני דופק בו בדבר 2 - 3 לפני שאני שולח אותו". בשיחה 82 עומר נמצא מחוץ למקום המצאו של נאשם 1, מספר לו שיש קושי לסגור את הדלת ומבקש שיצא לרגע לעזור לו. כעבור רבע שעה מצלצל נאשם 1 לעומר ומבקש ממנו שירגיע אותו, האם הגיע, ועומר משיב "ברוך השם" (שיחה 87).

בשיחה 10 מדברים המשיב ונאשם 1 על הטמנה או הסלקה של משהו. דברים אלה מתיישבים עם הטמנה של נשק. נאשם 1 אומר למשיב שעליו להגיד לשליח "לשים אותה איפה שפיספס שם אותה" ומסביר שבפעם הקודמת "הוא שם אותה בין הרגליים שלו, הבנת? נאלצתי להכנס לשם ומילאתי אותם כמו שצריך, כמו שאנחנו ממלאים..."

בשיחה 25 מדברים על מחירים, כך גם בשיחה 30. שם נאמר שמחיר של שניים עולה 62,000. מדובר על כך שאחד עולה 30 ויש להוסיף 1,000 רווח לנהג. מדובר על מקרה קודם שהיה בלבול ומישהו חשב שזה עולה 30, כלומר 29 ועוד 1,000 לנהג ונוצר ריב עקב כך. גם בשיחה 51 מדובר על מחירים: ישן עולה 17 וחצי, שני האחרים 62. 80,000 עם הכל, כולל התשלום לנהג.

שיחות 45, 49, 50, 52, 66, 67 הן שיחות תיאום עם פיספס. בשיחה 52 המשיב אומר שהוא שלח עוד משהו עם השליח. בשיחות 55, 64, 71, 72, 74 מדבר נאשם 1 עם השליח, שואל אותו אם הוא יודע איך להגיע אליו ואיפה הוא נמצא. שיחה 75 היא שיחת תיאום עם עומר, שאומר שיגיע תוך 2 דקות. כאמור לעיל - בשיחה 77 עומר מגיע לפיספס, הם רואים אחד את השני ונפגשים. בוצע איכון לטלפון של עומר - 6062. האיכון מתיישב עם השיחות והולך בעקבותיהן. ניתן לראות כי עומר מגיע לשכם, לפיספס.

בשיחה 88 המשיב מוודא שלמחרת הנשק השני יהיה מוכן. נאשם 1 אומר לו רק בלילה לא ביום. בשיחה זו אומר

נאשם 1 למשיב: "זוה בערך ההוא הגלאצ' ההוא של הסובארו אימברזה". ב"כ המבקשת הפנתה לכך שבשיחה אחרת, שאינה קשורה לאיזה מהאישומים הללו, נשמע המשיב מסביר לפיסיפס: "הקלאצ', הסובארו" (בשיחה 285 מיום 3.5.14). זאת לאחר שהמשיב אומר לפיסיפס סובארו ופיסיפס לא מבין את מילת הקוד והמשיב מפרש אותה. בחומר החקירה מפורש הקוד "סובארו" פעם נוספת על ידי נאשם 2, שחבור, לעניין האישום השישי, בשיחה 988. גם בשיחה 94 של נאשם 2, לעניין האישום השישי, מדברים על שימוש בכדורים, 50 כדורי גלאץ' או קלאץ'. אחד הדוברים חשב שמדברים על נשקים ואז הוא אומר מה פתאום נשקים, גרעינים. אין לי 45 נשקים. עם זאת, בשיחה 94 בין המשיב לפיסיפס, מדבר פיסיפס על הגרעינים של המכונית.

בשיחה 161 יש תיאום בדבר העברת הנשק השני. בשיחה 178 מביע פיסיפס חשש מהמעבר במחסום מסוים. בשיחות 184 ו-188 השליח עומר מדבר עם פיסיפס והם מתאמים להיפגש. בשיחה 190 פיסיפס אומר שהלך להביא מברג ובשיחה 191 הוא אומר שבדק את הפלסטיקים שאמר לו להחליף, של הטמבון.

בשיחות 207 ו-209 עולה שהנשק הגיע לעומר. עומר פונה לפיסיפס שואל אם ניסה אותו, פיסיפס אומר שניסה, שהייתה איזושהי תקלה: "הידית שלו, באמצע השני, זה של הידית ככה לא יושבת טוב, הפין קפץ, הנה הרכבתי אותו". בשיחה 209 הוא מסביר לו: "אתה מכניס ומוציא אותו רגיל, עד שיזוז". לאחר מכן מנסה עומר להסביר לפיסיפס מה היה תקול, פיסיפס אומר שאינו מבין למה הוא מתכוון, אבל העיקר שזה עבד במאה אחוז והכל בסדר. עומר מאשר לו שעכשיו זה עובד בסדר גמור.

10. שיחה 793, רלוונטית לאישום החמישי. היא עוסקת בכיול ונראה שמדובר על כלי נשק שהיה תקול. המשיב מזכיר לנאשם 1 מקרה קודם של קלאצ', ש"תיקנו אותו ועבדו עלינו". בשיחה הוא שואל אם אין ליד נאשם 1 "מכונית, שאני אשלח אותה במכונית". ברור, שהמילה "מכונית" משמשת בעירבוביה כשם קוד, וכמילה אמיתית, שהרי לא ניתן לשלוח מכונית במכונית. גם בשיחה 905 מדברים על אותם תיקונים. בשיחה 905 מדברים גם ללא קודים: "איך שתפסתי אותו ככה, יריתי בו אחד שלם... יריתי אחד שלם אני וברי בה ולפני שנשלח אותה לתיקון. רק הייתי תופס את ההוא מכייל אותו ביד שלי טררר יורה". בשיחה זו המשיב אף אומר לנאשם 1 שיחליף את המספר שלו, כדי שיתקשר אליו ממספר חדש. גם התנהגות זו היא התנהגות מפלילה.

11. עניין נוסף שמחזק את הראיות הוא נסיונו של המשיב להרחיק עצמו מנאשם 1. בחקירותיו טען כי ההיכרות שלו עם פיסיפס היא שטחית לחלוטין. הוא טען שעד כמה שהוא זוכר, הכיר אותו מזמן, בשוק בכפר קאסם. אחר כך, לשאלת החוקר, אמר שאולי ישבו יחד בכלא באר שבע (הודעה מיום 12.8.15, שורות 18 - 23). העולה משיחות 1757 ו-1761 (שאינן תומכות באישומים דנן, אך מלמדות על עניינים אחרים שבמחלוקת) סותר את טענת המשיב שאינו מכיר את פיסיפס. פיסיפס שהה במשך תקופה מסוימת בבית החולים. במסגרת האישום השני נטען שפיסיפס עשה שימוש בתעודת הזהות של סאמי עזאזה, שהוא תושב ישראל, כדי להכנס שלא כדין לישראל לשם קבלת טיפול רפואי. השיחות הללו הן שתי שיחות שנעשו בזמן שנאשם 1 שהה בבית החולים, שאז ביקש מהמשיב להביא לו חפצים, מכנסיים, גרביים. השיחות כולן מעידות על קרבה והיכרות. נאשם 1 מבקש מהמשיב להביא לו טרנינג ישן מאצלו. הוא מסביר לו שחשוב שבמכנסי הטרנינג יהיה רוכסן, בגלל הגבס.

העובדה שהמשיב לא מסר כל הסבר לשיחות ולנאמר בהן, פועלת אף היא לחובתו, שכן מרגע שמתבססת העובדה שהוא הדובר בשיחות, כל הסבר שניתן בעתיד יהיה כבוש. אם יש הסבר תמים לנאמר בשיחות, או אם איזה מהתיאוריות שהעלו סנגוריו של המשיב היו נכונות, לא ברור מדוע לא מיהר המשיב למסור את הסבריו המזכים. כידוע, אין בכוחה של שתיקת נאשם כדי ליצור את ה"יש" הראייתי, כלומר את גרעין הראיות לכאורה הנדרש, אך יש בכוחה לחזק את התשתית הראייתית הנסיבתית הקיימת. יש לצפות ממי שאין לו כל קשר למעשים פליליים למסור את גרסתו המזכה מיד עם מעצרו או בסמוך לו ולענות לשאלות ההמשך של החוקרים בנוגע לגרסה שנמסרה (בש"פ 3562/15 **בנמו נ' מדינת ישראל** [3.6.15], פסקה 15).

12. בשיחה 2562 מיום 23.4.14 אומר נאשם 1 למשיב "לא הבאתי עדיין את הגרעינים אני אביא אותם וככה היום". בשיחה 988 מיום 12.7.14 (חוצץ אישום שישי) משוחחים נאשמים 1 ו-2. שם נעשה שימוש הן במילה כדורים, הן במילה גרעינים, באותו הקשר, ומובן שמדובר על 40 - 50 כדורים לקלאצ'. נוסף על כך, בהודעת נאשם 1 מיום 3.6.15 (סומנה 10), בשורות 304 - 307, הוא מסייע בתמלול ובתרגום השיחות שמושמעות לו (אף כי הוא מכחיש שהוא דובר בשיחה). הוא נשאל מדוע בשיחה 988 אמר לנאשם 2 שיש לו 40 - 50 קלאצ'ים ומאין יש לו כל כך הרבה קלאצ'ים. הוא מבהיר ש"האנשים שמדברים" התכוונו לכדורים של קלאצ'ים, ומסביר ש"בזראת" (גרעינים בערבית) זה כדורים.

חשוב להזכיר, שאותו סאמי עזאזה, שנגדו הוגש כתב אישום נפרד ושמסר פיענוח לחלק מהקודים שנעשה בהם שימוש בשיחות עם נאשם 1, הוא עד תביעה בתיק דנן (ע"ת 22) וגם אם אין מעורבות ישירה שלו באישומים שקשורים במשיב, ניתן להעזר בעדותו להבנת הרקע, ולהבנת "שפתו" של נאשם 1. זאת, בנוסף לפירושים שהמשיב עצמו נתן תוך כדי חלק מהשיחות, למשל כשהוא הבהיר לנאשם 1 למה הכוונה "סובארו" (לעיל, שיחה 285).

13. שיחה 653 מיום 30.6.14, היא שיחה הקשורה לאישום הרביעי, שבה המשיב שואל את פיספס אם אכן ברי לקח ממנו משהו. נאשם 1 משיב בחיוב: "כן, לקח את שלו". המשיב מקלל, נאשם 1 שואל "למה" ומשיב 1 מעדכן אותו: "נתפס". מדובר על כלי הנשק שנתפס אצל מוחמד אבן ברי ביום 30.6.14 בשעה 17:16. השיחה בין המשיב לנאשם 1 היא בשעה 17:27. לפיכך, לא יכולה להיות מחלוקת שהמשיב ידע על העסקה הזאת, ידע על עיסוקו של נאשם 1 בנשק והיה מעורה בכלל המתרחש. המשיב עידכן את פיספס שהנשק נתפס "אצלנו". הנשק נתפס בכפר קאסם. המשיב ממשיך ומתאר: "סגרו עליו ועל הילד הזה", ואכן אבן ברי נתפס עם אדם נוסף, מאהר קדאח. באותה שיחה נשמעת מפי המשיב עוד אמירה מפלילה, שהוא מפקד מטלפונים. יצוין, כי גם לגבי שיחה זו מכחיש המשיב שהוא הדובר ומכחיש כל ידיעה בנושא (הודעה מיום 12.8.15, שורות 106 - 117).

14. לטענת המבקשת, מחקרי התקשורת שבוצעו בתיק מלמדים כי המשיב עשה לכאורה שימוש בחמישה מספרי טלפון (0549966698, 0543625330, 0549939974, 0543625591 ו-0547140099). מתוך מספרי הטלפונים האלה, משניים מהם נעשו השיחות מושא האישום החמישי והשביעי (המספר שמסתיים ב-6698 קשור לאישום החמישי, המספר שמסתיים ב-9974 קשור לאישום השביעי וממנו בוצעה גם שיחת העוגן - 390). מהמספרים האחרים נעשו שיחות נוספות, שקשורות בחומר ההיקפי. המבקשת מצאה כי מארבעת הטלפונים הללו בוצעו שיחות רבות למכריו של המשיב. היא מצאה 1905 שיחות למספר הטלפון שמשמש את אשת המשיב.

אשרף באדיר נחקר בקשר להיכרות שלו עם המשיב ונשאל באיזה מספרים המשיב עושה שימוש, הוא מסר שהטלפון של המשיב מסתיים בספרות 5591. מספר זה מקושר לשיחות 285 ו-252 שם מתייחסים לקלאץ' וגרעינים. לאשרף באדיר היו 13 שיחות עם המשיב במספרים האלה והוא שוחח עמו גם בטלפון שמסתיים בספרות 6698, שממנו נעשו השיחות באישום החמישי.

בביתו של המשיב נמצא מארז של סים הקשור לטלפון שמסתיים בספרות 0099, שגם דרכו קשרו את המשיב.

בתיק נחקרו בעלי מספרים שעשו שיחות מול הטלפונים המיוחסים למשיב. עולה שהיו בקשר גם עם אותם מספרים באישומים החמישי והשביעי. כך, למשל, עבד עיסא, מג'ד טאהא ועוד רבים.

חשוב לציין, כי ריבוי מכשירי הטלפון עולה בקנה אחד גם עם השיחות בין המשיב לנאשם 1 על הצורך להחליף טלפונים. אחיו של המשיב, מוראד עאמר, העיד ביום 11.8.15, עמוד 1, שורה 8 ושורה 24, כי למשיב היה כל הזמן מספר טלפון אחר.

15. גם זיהוי הקולות רלוונטי לשיחות שנעשו מהמספרים האלה. קיימים מספר מזכרים של שוטרים שערכו זיהוי קול וכולם שייכו את הקולות שבשיחות הרלוונטיות מהאזנות הסתר למשיב.

שמעתי את טענות הסנגורים בנוגע לאיכות הזיהוי. כפי שציין עמיתי, כבוד השופט שפסר, שדן בעניינו של נאשם 2: הטענות בנוגע לאיכות הזיהוי ונכונותו מקומן בהליך העיקרי. גם במקרים שבהם נקבע באופן פוזיטיבי שנפל פגם בהליך הזיהוי (ואיני קובעת כך במקרה שלפני), נקבע שמקומן של טענות בנושא זה בהליך העיקרי (בש"פ 4033/15 אבו מידעם נ' מדינת ישראל [18.6.15], פסקה 13). עוד יש לזכור, שחלק מהשיחות הרלוונטיות בוצעו ממכשיר הטלפון שבו בוצעה שיחת העוגן, שבה זוהה המשיב בשמו. שיחות אחרות בוצעו ממכשיר שזוהו כשל המשיב על ידי אשרף באדיר, מכרו.

16. לסיכום נושא הטלפונים: זיהוי הקולות שמתייחס למספרים הללו והודעותיו של אשרף באדיר שקושרות את המספרים 5591 ו-6698 למשיב הן, בעיני, ראיות משמעותיות. גם מציאת מארז הסיים של מספר 0099 אצל המשיב היא ראיה בעלת משקל של ממש. די באלה, לשלב הזה, כדי לקבוע כי המשיב הוא אכן הדובר בשיחות שבהאזנת הסתר, גם אם כל יתר הראיות הנוגעות לעניין זה, כפי שטענו סנגורים, אינן בעלות משקל משמעותי.

17. הודעות המשיב: באופן כללי, המשיב הרחיק עצמו מכל מרכיבי כתב האישום. הוא שב וטען שאין זה קולו בשיחות, שאינו יודע במה מדובר, שלא עסק בנשק, שהוא חף מפשע, שהוא שונא את כל מי שמתעסק בדברים האלה ושהמשטרה תביא מתורגמן שיתרגם לה את השיחות, כי זה לא תפקידו שלו. התייחסתי כבר לעיל לנפקות של נסיון ההרחקה של המשיב, כבר בשלב זה של הבקשה למעצר עד תום ההליכים.

מהודעה מיום 9.8.15 משעה 10:01 עולה כי המשיב הכיר את הגורמים הנוספים בפרשה - את נאשם 2 ואת אבן ברי המוזכר באישום הרביעי. הוא טען שההיכרות שלו עם נאשם 1 היא שטחית ביותר, ואין לו קשר איתו, ולעניין זה התייחסתי כבר לעיל. בהודעה מיום 10.8.15 שעה 12:43 שלל המשיב שהוא דיבר עם פיספס כשהיה מאושפז ומסר גרסה עמומה לגבי השאלה אם פגש אותו בבית החולים (שורה 107 ואילך). בהודעה מיום 17.8.15 (שורה 311 ואילך) הוא הכחיש שזה הוא שנשמע בשיחות של בית החולים. הוא גם נשאל על אותם אנשים שעלו במחקרי התקשורת ואישר כי מכיר אותם.

בהודעה מיום 12.8.15 שלל המשיב שהוא קנה כלי רכב מנאשם 1 (שורה 61 ואילך). זאת למרות שלכאורה, באותן שיחות היה מדובר על מכירה של כלי רכב וצוינו רכבים שונים. גם ב"כ הנאשם ביקשו לטעון שהשיחות קשורות בכלי רכב, אלא שהמשיב בהודעתו שלל פרשנות זו.

בהודעה מיום 7.8.15 (שורה 9 ואילך) ומיום 16.8.15 (שורה 5 ואילך) טען המשיב שלא ידע שמחפשים אותו. זאת, למרות שעל פי עדות אחיו, מוראד, גם הוא וגם אמו מסרו לו על כך (הודעת מוראד מיום 11.8.15, עמוד 1, שורות 9 - 19). גם האם בהודעתה אמרה ששאלה את המשיב, לאחר שהמטרה באה לחפש אותו, לאן הוא בורח ואמרה לו בשתי הזדמנויות שונות להסגיר את עצמו (הודעת סורייה עאמר מיום 11.8.15, שורות 8 - 17). בנוסף, שלל המשיב שזה הקול שלו בשיחות.

סיכום - הראיות לכאורה

18. המסגרת הנורמטיבית בענייננו ידועה היטב. בית המשפט העליון חזר עליה אינספור פעמים, ולאחרונה, בין היתר, בבש"פ 4408/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [8.7.15], פסקאות 15 - 16:

"15. סעיף 21 לחוק המעצרים מורה כי בית משפט יעצור נאשם עד תום ההליכים רק בהתקיימם של שני תנאים מצטברים - קיומה של תשתית ראייתית לכאורית וקיומה של עילת מעצר. באשר לתשתית הראייתית הלכאורית, נקבע כי רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי, ודי בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט, במסגרת חקירה נגדית, וההכרעה בדבר קבילות ומשקל, יוביל בסופו של הליך להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת **זאדה**)).

16. השאלה שבמוקד היא האם המשיבה הציגה תשתית ראייתית מספקת כדי לקבוע שקיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת להוכחת העובדות המיוחסות לעורר בכתב האישום. מן הנודעות, כי **בשלב** בו נבחן חומר הראיות לצורך מעצר עד תום ההליכים, מקיים בית המשפט בחינה של הפוטנציאל הראייתי להרשעה, ומעריך את סיכוייה, בלא שנדרש הוא להכריע במשקלן ובמהימנותן של הראיות. עם זאת, כבר נאמר על-ידי בית משפט זה לא אחת, כי הבחינה הראייתית **בשלב** זה אינה בדיקה טכנית בלבד (הלכת **זאדה**, בעמ' 147). בשקלו מעצר עד תום ההליכים, קרי, שלילת החרות העלולה להיות לא קצרה, על בית המשפט לתת דעתו גם לעוצמתן הלכאורית של הראיות (ההדגשות הוספו - מ.ב.ג.)

19. במקרה שלפני, שילוב בין הראיות מניח תשתית של ראיות לכאורה, שיש בה פוטנציאל להביא להרשעת המשיב, ולא מצאתי חולשה בתשתית זו.

עילת המעצר

20. אין צורך לחזור על הידוע: עבירות נשק מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, זאת מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בבש"פ 5334/11 עבד נ' מדינת ישראל [7.8.11] נקבע כי נקודת המוצא בעבירות מסוג אלה שיוחסו למשיב היא מעצר, ושחרור לחלופה - החרג. שם נאמר:

"9. כידוע, עבירות מהסוג המיוחס לעוררים מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, זאת מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), כך שנקודת המוצא היא מעצר, ואילו שחרור לחלופת מעצר הוא החרג (עניין יחזקאל, סעיף 9 והאסמכתאות שם). לשתיקה יש משקל גם לעניין המסוכנות, באשר הנאשם יכול לסתור את החשד לגבי מטרת הנשק אך בשתיקתו הוא מותיר את החשד בעינו (עניין יחזקאל, סעיפים 7-8). במקרה דנן, לא רק שחזקת המסוכנות לא נסתרה, אלא שמהשיחות עולה כי העוררים ידעו מה השימוש הצפוי ברימונים. עוד אציין כי לא כל עבירות הנשק זהות בחומרתן ובמסוכנותן, ואין דין החזקת נשק כדין סחר בנשק. 10. היעדר עבר פלילי, התנהגות נורמטיבית וחלופת מעצר בפיקוח מפקחים מהימנים - כל אלה יכולים להקהות עוקצה של מסוכנות גם בעבירות נשק. במקרה דנן, בהתחשב בטיב עבירת הנשק (ניסיון לסחר); בהתחשב בכך שהעוררים היו מודעים לכאורה למטרת הנשק; ובהתחשב בכך שלכאורה אין זו הפעם הראשונה בה העוררים היו מעורבים בעיסוקים מפוקפקים כגון דא - איני סבור כי יש בשחרור לחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותם".

חרף האמור, בתי המשפט יצרו בפסיקותיהם הבחנות בין סוגי עבירות הנשק, והתייחסו בכל מקרה גם לטיב הנאשם המסוים שנדון. בבש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל [10.3.11] [עניין יחזקאל], שוחרר לחלופת מעצר מי שהואשם בקשירת קשר לביצוע פשע, רכישת נשק והחזקתו, ונשיאת נשק. בעניין יחזקאל (פסקה 8), קבע בית המשפט, תוך אימוץ הלכת אבו מוך:

"בב"ש 625/82 אבו מוך נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 668, 671 (1982) סיווג בית המשפט את עבירות הנשק לפי חומרתן מן הכבד אל הקל: החל בעבירות נשק שנועדו לפגוע בבטחון המדינה או הציבור; דרך עבירות נשק לשם ביצוע עבירות פליליות חמורות; החזקת נשק לעת מצוא לפעילות פלילית בעתיד; צבירת נשק על ידי קבוצה מסויימת במטרה לחזק את כוחה כנגד יריבותיה; הגנה עצמית או לצורך הגנה על ציבור או משפחה; החזקה לצורך ספורט, ציד או שעשוע; וכלה בהחזקה כמזכרת והחזקה ללא חידוש רישיון (ראו גם בב"ש 6065/10 מדינת ישראל נ' פאיד (לא פורסם, 25.8.2010). מאחר ש'נשק ופשע הם אחים תאומים. החוטא בעבירות נשק מעורר חשד כבד באשר למטרת הנשק' (בש"פ 4850/08 אבו הניה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.6.2008) (להלן: עניין הניה), החשוד או הנאשם יכולים לסתור את החשד לגבי מטרת הנשק, אך בשתיקתם הם מותירים את החשד בעינו".

באותו מקרה, חרף מסקנת בית המשפט כי מעשי העורר היו צריכים להוביל למסקנה שיש לעצרו, המשיך בית

המשפט ובחן האם החלופה המסוימת שהוצעה יכולה לאפשר קיום החרג בעבירות נשק, קרי: שחרור. ואכן, בית המשפט מצא שאביו של העורר שם, שהיה בעל תפקיד בכיר במערכת הבטחון והתחייב לפקח על בנו, מאפשר שחרורו לחלופה בפיקוח אותו אב.

21. אף כאשר מדובר בסחר בנשק, בעבירה בודדת של אדם נעדר עבר פלילי, קבע בית המשפט העליון כי יש חובה לבדוק חלופת מעצר:

"הגם שהעורר נעדר עבר פלילי, כידוע, עבירות בנשק ובפרט עבירות של סחר בנשק, מקימות חזקת מסוכנות כשלעצמן, בהתאם להוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. ואולם, אין בקיומה של המסוכנות האמורה כדי להצדיק את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו במידה שניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר. אמנם בעבירות נשק הכלל הוא כי אך במקרים חריגים ניתן יהיה לשלול את חזקת המסוכנות הסטטוטורית תחת חלופת מעצר [ראו והשוו: בש"פ 3577/14 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.5.2014)], אלא שלנוכח עברו הנקי של העורר ולנוכח העובדה שכתב האישום מייחס לו עסקה יחידה של סחר בנשק - שאין להקל ראש בה כלל וכלל - לגביה נטען כי היא היתה מעידה חד-פעמית, שאינה משקפת את אורח חייו הנורמטיבי, סבורני כי יש לאפשר לעורר לנסות ולסתור את חזקת המסוכנות, ולהורות לשירות המבחן לבחון באופן פרטני האם עשויה תכלית המעצר להיות מושגת בדרך של שחרור העורר לחלופת מעצר שדי בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו [ראו למשל: בש"פ 3391/13 עוידה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.5.2013)]" (ההדגשות הוספו - מ.ב.נ.).

בש"פ 1746/15 מאני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [16.3.15]

22. טרם איפשרתי לצדדים לטעון בנושא אפשרות בחינתה של חלופת מעצר בעניינו של המשיב. זאת, מאחר שהדין שבו טענו הצדדים לעניין הראיות הסתיים לקראת 21:00 ביום דיונים עמוס למדי. ציינתי שאשמע טיעוניהם במועד השמעת החלטה זו. ב"כ המשיב הספיקו לומר מספר דברים בעניין זה, כפי שציינתי לעיל (תחילת פסקה 5 ופסקה 6). המבקשת טרם השמיעה דברה בנושא זה.

למרות עובדה זו, מאחר שמצד אחד - פגרת סוכות בעיצומה ולא אוכל לשמוע בשבוע הקרוב טיעון בנושא זה, ומצד שני - מדובר במשיב שנמצא במעצר, אבקש שהחלטה זו תמסר לצדדים על ידי השופטת התורנית, ומבלי לשמוע טיעון, אני מורה על שליחת המשיב לשירות המבחן לשם בחינת חלופה.

אני מדגישה בצורה ברורה, כי אין בכך משום חיווי דעה מצידי בדבר היתכנותה של חלופה, ואל יהא בעצם השליחה לקבלת תסקיר כדי לטעת תקוות בלב המשיב. דברים אלה נכונים תמיד, וביתר שאת הפעם, משלא שמעתי טיעון בנושא זה. הדבר נעשה אך ורק כדי לחסוך בזמן, מאחר שבימים אלה שירות המבחן עמוס במיוחד וההמתנה לתסקיר ארוכה ממילא.

23. לאור כל האמור - המשיב נשלח לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בעניינו. שירות המבחן יכין תסקיר לקראת דיון שיערך ביום 25.10.15 בשעה 9:30 עד 10:30. התסקיר ישלח עד ליום 22.10.15 לבית המשפט ולצדדים.

עמוד 11

המשיב ישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדין באמצעות שב"ס.

עותק מהחלטה זו ישלח לשירות המבחן.

ניתנה היום, ט"ז תשרי תשע"ו, 29 ספטמבר 2015, בנוכחות הצדדים.